

Chương 75: Đùa Không Vui Charlotte Đã Căng

(Số từ: 4631)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:11 PM 07/07/2025

Vì lễ hội đã bị hủy nên chắc hẳn các lịch trình chính thức khác cũng bị hủy theo. Do đó, Charlotte và Bertus, những người đã trở lại Temple vào thứ Hai, trông không có vẻ gì là kiệt sức cả.

Thứ Hai, ngày mà cuộc sống học đường bình thường của chúng tôi bắt đầu trở lại.

Bầu không khí trên toàn Temple dường như vô cùng trầm lắng. Không chỉ Lớp Royal bị như vậy, mà vẻ mặt của những người đi ngang qua chúng tôi cũng có vẻ ủ rũ và căng thẳng.

Tâm trạng xung quanh Temple sa sút đến mức gần như chạm đáy. Mãi cho đến hôm qua vẫn không có một bóng người nào quanh đây, nên bây giờ điều đó càng trở nên rõ ràng hơn. Áp lực quả thực rất nặng nề.

Và những nơi trầm lắng và u uất nhất ở Temple có lẽ không đâu khác ngoài Lớp A và Lớp B năm nhất của Lớp Royal.

“Hẳn tất cả các cô cậu đều biết rằng an ninh của Temple tương đương với an ninh của Đế cung. Chỉ cần không liều lĩnh ra khỏi Temple thì sự an toàn của mọi người chắc chắn được đảm bảo.”

Ông Epinhauser đang truyền đạt thông điệp này cho chúng tôi.

“Tuy nhiên, Temple hoàn toàn hiểu rõ những lo ngại của phụ huynh sau sự cố xảy ra ở Đế đô. Chúng tôi sẽ đặt sự an toàn của học viên lên hàng đầu. Dù vậy, nếu ai cho rằng ở đây quá nguy hiểm, tôi đề nghị hãy nộp đơn xin tạm nghỉ học.”

Vì hầu hết những đứa trẻ ở đây đều xuất thân từ những gia tộc có ảnh hưởng, nên có khả năng Hoàng đế cho rằng việc giữ họ ở lại đây là quá nguy hiểm và sẽ cho họ về nhà. Đó là lý do tại sao Temple đề nghị cho họ tạm nghỉ trong học kỳ này, một điều hết sức bất thường. Tuy nhiên, tình huống chưa từng có tiền lệ đòi hỏi những biện pháp cũng chưa từng có tiền lệ.

Khoan đã, về cơ bản thì chẳng phải đây lại là một kỳ nghỉ khác sao?

"Thưa thầy."

"Có chuyện gì, Số 4?"

Harriet de Saint-Owan đột nhiên giơ tay.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi xin tạm nghỉ học? Tôi có thể quay lại vào học kỳ sau không?”

“Không, nếu tạm nghỉ học ngay bây giờ, thì sẽ phải học lại học kỳ này. Chúng tôi không thể cho phép những học viên chưa hoàn thành tất cả các lớp chung của học kỳ một được tham gia các lớp chung của học kỳ hai.”

Về cơ bản, ông ấy nói rằng sẽ cho phép chúng tôi tạm nghỉ học, nhưng chúng tôi phải ý thức được rằng mình sẽ phải học lại. Dù chúng tôi có các khóa học riêng với các giáo sư khác, nhưng các lớp học chung được tổ chức vào thứ Hai và thứ Năm. Nếu ai đó có thể bỏ qua một học kỳ bằng cách xin tạm nghỉ rồi ngay lập tức vào học kỳ hai, thì họ đã cho phép chúng tôi chỉ cần tham gia một học kỳ mỗi năm rồi.

Ngay từ đầu, tôi chưa bao giờ giới thiệu hệ thống tạm nghỉ học đó một cách đúng đắn. Nó giống như hệ thống ở trường đại học, nhưng không hoàn toàn là vậy.

Tuy nhiên, giờ đây một cuộc tấn công khủng bố chưa từng có đã xảy ra, nên những thiết lập mà tôi chưa từng cài đặt bắt đầu xuất hiện đây đó. Hệ thống được phép tạm nghỉ học nếu cần thiết chỉ được thực hiện sau khi tốt nghiệp hệ Cao học. Về cơ bản là ở bậc cao học. Giờ đây, họ đã cho phép điều đó ngay cả trong Khoa Cao học, mặc dù phải trả một cái giá nhất định.

Việc chứng kiến tương lai bị xáo trộn như thế này trong thời gian thực khiến não tôi như đông cứng lại.

Dù sao đi nữa, nếu ai đó xin tạm nghỉ học thì chắc chắn sẽ bị tụt lại phía sau. Họ buộc phải học lại một năm. Không có ai thực sự muốn học lại, nhưng nếu bị cho là quá nguy hiểm khi ở đây, thì cũng chẳng thể làm gì khác được.

Nói cách khác, những người xin tạm nghỉ học sẽ bị loại khỏi lớp này.

Mỗi thành viên trong lớp này đều là một phần của câu chuyện chính, và nếu dù chỉ một người trong số họ rời đi, câu chuyện chắc chắn sẽ đi chệch khỏi những gì tôi biết. Dù nó đã bị bóp méo đến mức không thể nhận ra, nhưng tôi không muốn nó bị bóp méo thêm nữa.

Hiện tại nó chỉ là một câu chuyện đời thường, nhưng tất cả bọn họ sẽ đóng những vai trò quan trọng trong tương lai, vậy chuyện gì sẽ xảy ra nếu một trong số họ biến mất trong một năm?

Tôi đang ở trong một tình thế khá khó xử.

Hơn nữa, người hỏi câu này lại là Harriet.

"Số 4, cô muốn xin tạm nghỉ học à?"

"Aa, là thế đấy."

Harriet dường như để ý đến xung quanh, rồi gần như bật khóc.

"Cha mẹ tôi nói rằng ở đây quá nguy hiểm..."

Số A-4. Harriet de Saint-Owan, một người có tài năng liên quan đến ma pháp.

Một người mà tôi thường xuyên trêu chọc vì cô khá ngây thơ và dễ thương.

Cô là con gái út và được yêu thương nhất của Gia tộc Saint-Owan. Vì vậy, việc họ đưa con gái mình ra khỏi thành phố

nguy hiểm này là hoàn toàn hợp lý, ngay cả khi cô phải học lại một năm.

"Sau lớp học này hãy theo tôi."

"Vâng..."

"Thưa thầy, tôi cũng muốn được tư vấn."

"Số 3, cô cũng vậy."

"Vâng."

Không chỉ Harriet, mà cả Liana de Grantz, một cô gái có năng lực điều khiển điện năng và thường im lặng, cũng giơ tay.

Nếu cứ tiếp diễn thế này, tình huống chưa từng có là lớp học vắng đi hai người có thể thực sự xảy ra.

Chết tiệt.

Nghịệp của tôi đang vận vào người theo thời gian thực.

Thứ nghịệp báo mang tên Hiệu ứng Cánh bướm.

"Và Số 11."

".....Vâng?"

Trong lúc vô số suy nghĩ phức tạp đang chạy trong đầu tôi, ông Epinhauser gọi tên tôi. Hầu hết những ánh mắt đổ dồn về phía tôi đều như muốn nói cùng một điều.

‘Lần này mày lại gây ra chuyện gì nữa thế?’

Không, tại sao tôi lại bị đối xử như một kẻ luôn gây rối chứ?

“Cậu được cộng 1 điểm công trạng. Chắc không cần nói cậu cũng hiểu tại sao phải không?”

"Hả. À. Vâng."

Rồi tôi nhớ ra cô giáo y tế đã nói rằng tôi sẽ được cộng 1 điểm công trạng vì đã cứu Ellen.

Mọi người đều kinh ngạc khi kẻ gây rối này lại thực sự nhận được điểm công trạng.

Dù có phải học lại một năm, cha mẹ họ cũng sẽ không cho phép con cái mình gặp bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng cuối cùng thì những đứa trẻ đó đều là một phần của câu chuyện chính. Tất nhiên, điều này sẽ không quá quan trọng nếu câu chuyện này chỉ kết thúc với phần đời sống yên bình ở Temple, nhưng sau khi các cánh cổng mở ra, mỗi người trong số họ đều là một nhân tố quan trọng và mạnh mẽ.

Mỗi người trong số họ đều có trình tự phát triển và trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng không thể đoán trước được điều gì sẽ xảy ra nếu họ rời khỏi lớp học này.

Họ có vẻ như là những sức mạnh chiến đấu dư thừa, nhưng mỗi người đều có vị trí riêng của mình.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ phải làm gì, Harriet và Liana, những người dường như đã đi tư vấn, im lặng tham gia các lớp học.

Bất kể hai người đó có quyết định xin tạm nghỉ học hay không, bầu không khí trong lớp học cũng giống như tất cả chúng tôi đang đứng trên một lớp băng mỏng trên mặt hồ.

Dường như hầu hết các bạn cùng lớp của tôi đều đang thắc mắc tại sao tôi lại nhận được điểm công trạng, nhưng đó không phải là lý do.

"Vậy nên, nếu chúng ta thay công thức này vào như thế này..."

Tôi thậm chí có thể nhận ra rằng giáo viên đang rất bối rối. Các giáo viên hẳn đã dạy dỗ rất nhiều đứa trẻ quý giá của các gia đình quý tộc, nhưng bây giờ họ đang nhận thức sâu sắc về một điều gì đó.

Đó là ánh mắt của Bertus.

Tuần trước, đã có một cuộc tấn công khủng bố vào Đế đô, và ác quỷ bị nghi ngờ là thủ phạm. Kết quả là, tất cả các hoạt động lễ hội ở Đế đô đều bị hủy bỏ và danh dự cũng như uy tín của Hoàng gia cũng như Đế quốc đã rơi xuống vực thẳm.

Có lẽ đã có những tin đồn rằng chiến thắng của họ trong Nhân Ma Đại Chiến thực chất là một lời nói dối.

Do đó, rõ ràng là Bertus đang phải chịu rất nhiều áp lực, nên không ai muốn lọt vào tầm mắt của Hoàng tử. Đó là cảm giác khó chịu mà họ đang phải trải qua.

Tôi ngồi ở hàng cuối cùng, nên không thể thấy Bertus, người ngồi ở hàng đầu, trông như thế nào. Tuy nhiên, mọi người chỉ im lặng lắng nghe bài giảng như thể họ đang đi trên một lớp băng rất mỏng.

Tương tự như vậy, giáo viên cũng thể hiện mong muốn kết thúc lớp học này một cách nhanh chóng bằng cách chỉ chăm chú giảng theo sách vở.

Giờ nghỉ trưa của chúng tôi kéo dài một tiếng.

Và ngay cả lúc đó, cảm giác vẫn như thể mọi người đang đi trên một lớp băng rất mỏng. Đó là một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ.

Đúng là bầu không khí ở Đế đô khá tồi tệ, nhưng ngay cả bên trong Temple cũng không khá hơn là bao. Tuy nhiên, vào giờ ăn trưa, khi tất cả các khối lớp đều ở trong cùng một phòng ăn, thì

không khí hoàn toàn lạnh lẽo. Chỉ có thể nghe thấy tiếng dao nĩa di chuyển khe khẽ. Không ai nói chuyện lớn tiếng.

Tất nhiên, Bertus ở đây, nhưng cũng có cả Charlotte.

Dù họ chỉ mới là học viên năm nhất, nhưng vì họ là Hoàng tử và Công chúa, những người rõ ràng đang có tâm trạng rất tệ, nên ngay cả các đàn anh đàn chị cũng chỉ im lặng ăn. Có thể cảm nhận được một lần nữa rằng họ có một sự hiện diện khá lớn ngay cả khi họ không làm gì đặc biệt trong Lớp Royal.

Tuy nhiên, có một số người hoàn toàn không có ý thức gì cả.

Nhồm nhoàm, nhồm nhoàm

Ellen Artorius, người bắt đầu ăn cùng tôi từ lúc nào không hay, là một người như vậy.

Tất nhiên, cô thường là người kiêu lời, nên việc cô không quan tâm cũng không thực sự đáng chú ý cho lắm. Cô chỉ ăn, lấy thêm đồ ăn, rồi lại ăn tiếp.

Nhưng cô có vẻ ồn ào hơn bình thường một chút.

Có khoảng một trăm người ngồi trong phòng ăn này, nên việc chỉ nghe thấy tiếng dao nĩa thực sự rất rùng rợn.

Cả Bertus và Charlotte đều không trông đặc biệt ủ rũ, tuy nhiên, họ cũng không có vẻ gì là vui vẻ. Họ đang lặng lẽ ăn. Cả hai người họ không nói một lời nào.

Tôi cũng không thể chịu đựng được điều này. Thành thật mà nói, tôi cũng khá để ý đến mấy đứa nhóc này.

Thật thảm hại làm sao, một người ở độ tuổi 30 lại phải để ý đến những đứa trẻ 17 tuổi?

"Cứ nhìn quanh mà xem, chẳng có ai mặt dày như cậu."

"?"

Ellen khá háo hức ăn mà không trả lời lại tôi.

Và trong sự im lặng này, vô số ánh mắt giờ đây đổ dồn về phía tôi, người vừa mở miệng.

Không, tôi chỉ đang nói bằng miệng của mình thôi mà. Có gì sai sao?

Bây giờ tôi đã ở mức có thể theo kịp phần nào lớp học thể dục. Tất nhiên, tôi vẫn không thể so sánh với những con quái vật thể lực đó.

Có lẽ nhờ vào việc luyện tập đều đặn, tôi cảm thấy thể lực của mình đã cải thiện vượt bậc so với những người chuyên về ma pháp hoặc các lớp học phi chiến đấu khác.

"Reinhardt, không được dùng Siêu Năng. Đây là lời cảnh cáo."

Ngay khi tôi nghĩ rằng mình đang thực hiện các bài tập khá tốt, giáo viên thể dục đã gọi tôi lại. Ông ấy dường như nghĩ rằng sự gia tăng sức mạnh đột ngột này chỉ có thể xảy ra nếu tôi gian lận bằng Siêu Năng của mình.

"Nhưng tôi đâu có dùng đâu?"

"Tôi nghe nói rằng cậu có thể tăng cường thể chất bằng Siêu Năng của mình. Không phải vậy sao?"

"Đúng là vậy, nhưng... vừa rồi tôi không có dùng."

Đó là sự thật, được chưa?

Tất nhiên, khi tôi đấu tập với Ellen hoặc tự luyện tập, tôi vẫn tiếp tục sử dụng nó để làm quen với việc kích hoạt nó trong các tình huống thực tế. Tuy nhiên, trong giờ học, tôi cố tình không sử dụng nó vì tôi sợ sẽ nghe thấy chính xác những gì tôi vừa bị nói. Giáo viên nhú mày trước lời cầu xin của tôi.

"...Một người gần đây còn không thể chạy đúng cách mà thể lực lại cải thiện đến mức này sao? Nói cho tôi biết, ai tin được điều đó chứ?"

Ngay cả khi chúng tôi có giáo viên khác nhau cho mỗi môn học, tất cả họ đều biết rõ hồ sơ của bọn trẻ. Vì vậy, ngay cả giáo viên này cũng biết việc tôi đã thức tỉnh Siêu Năng.

Người này mới chỉ có thể chạy được tầm tàm mà thể lực lại tăng vọt đột ngột, nên có vẻ như ông ấy đã tin chắc rằng tôi đang sử dụng Siêu Năng của mình.

"Không, nhưng tôi thực sự không dùng mà?"

Tuy nhiên, gần như không thể chứng minh được liệu tôi có sử dụng nó hay không. Vẻ mặt của giáo viên nhăn lại trước những lời phản đối của tôi. Bầu không khí trên sân tập trở nên lạnh lẽo.

Mọi người vừa tiếp tục chạy vừa quan sát tôi và giáo viên.

"Bây giờ cậu đang phản đối sao?"

Giáo viên thể dục thậm chí có thể hành hạ triệt để những đứa con quý tử của giới quý tộc như thế này, vì vậy ông ấy là một người khá bướng bỉnh và thô lỗ. Nếu không có lòng can đảm đó, người ta sẽ không thể bắt những đứa trẻ quý tộc đó lăn lộn trong bùn.

Tuy nhiên, khi tôi đột nhiên đối chất với ông ấy như thế này, có vẻ như một cái vòi nước đã được mở ra.

"Tôi chỉ đơn thuần nói ra sự thật, nên điều này không thể được xếp vào loại phản đối. Tôi không hề sử dụng Siêu Năng của mình."

Tôi nói cho ông biết, tôi không làm, nên đó là sự thật, được chưa?

Giáo viên mở to mắt và định nói điều gì đó.

"Th-thầy ời!"

".....Có chuyện gì, Ludwig?"

Ludwig, người đang chạy cách đó một đoạn, gọi giáo viên thể dục.

"Reinhardt đã dậy từ sáng sớm mỗi ngày và tập thể dục từ lúc bình minh được một thời gian rồi! Tôi đã thấy cậu ấy làm thế!"

Ludwig thậm chí còn không hỏi tôi có thực sự cần giúp đỡ hay không mà đã ngay lập tức nhảy vào bảo vệ tôi. Về cơ bản, cậu ấy đang nói: "Reinhardt tập luyện rất nhiều vào buổi sáng, nên việc sức mạnh của cậu ấy cải thiện là điều đương nhiên".

Wow, lại đây nào, cậu bạn. Cảm động quá đi mất, Ludwig? Quả không hổ là nhân vật chính của tôi!

Sau khi nghe những lời của Ludwig, giáo viên thể dục nhìn xuống tôi.

"Có thật không?"

"Vâng, tôi đã thấy cậu ấy tập một mình và với Ellen vài lần."

Ellen, người vẫn chạy với cùng một nhịp độ bất kể chuyện gì đang xảy ra xung quanh, gật đầu chậm rãi khi nhận thấy giáo viên thể dục đang nhìn mình.

"Ồ, vậy là cậu đã cố gắng rất nhiều hả. Reinhardt, xin lỗi vì đã hiểu lầm."

Giáo viên thể dục ngoan ngoãn thừa nhận sai lầm của mình. Ông ấy dường như đã có thành kiến với tôi. Ông ấy có lẽ đã coi tôi như một kẻ gây rối chỉ đi gây sự đây đó.

"Vâng, thì... Chắc là cần tắc vô ưu thôi?"

Tôi không có lý do gì để nói thêm, vì sự hiểu lầm đã được giải quyết. Tôi có thể cảm thấy các học viên khác đang tập trung vào việc của họ trong khi giả vờ không nhìn thấy tôi.

"Làm tốt lắm, Reinhardt!"

"À, cảm ơn nhé."

Việc gặp gỡ anh chàng này mỗi khi tôi tập luyện buổi sáng đã giúp tôi một cách khá kỳ lạ.

Sau buổi huấn luyện địa ngục được nguy trang dưới danh nghĩa thể dục, bọn trẻ, trừ một vài người, vẫn đang quần quai trong phòng tắm, phát ra những tiếng rên rỉ chết chóc.

Và trước khi tôi kịp nhận ra, tôi đã thuộc về phe đối lập với phe hú hét chết chóc. Tại thời điểm này, tôi, Bertus, Ludwig và Cliffman đều thuộc về phe đó.

Ngay khi họ nhìn thấy cơ thể tôi, mọi người bắt đầu xì xào, và ngay cả những người không bắt đầu xì xào cũng có vẻ ngạc nhiên trước ngoại hình của tôi.

Khi Ludwig nhìn thấy cơ thể tôi trong lúc chúng tôi đang tắm rửa, cậu ấy đã mở to mắt ngạc nhiên.

"Reinhardt... Tại sao cơ thể cậu lại thế này?"

"Sao cơ?"

Cũng không phải là tôi siêu cơ bắp hay gì đó.

"Cả người cậu đầy vết đó. Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Đó là toàn bộ cơ thể tôi đầy những vết bầm tím.

"Thỉnh thoảng tôi bị kiểm tập đánh trúng, ngã hoặc phải lăn đi để né, nên mới thành ra thế này."

"Cứ thế này cậu có thể bị nội thương đấy. Cậu thực sự nên đi gặp tu sĩ đi."

"Tại sao tôi phải làm vậy?"

Những vết bầm tím nhức nhối này sẽ biến mất khi tôi đi nghỉ ngơi tối nay. Khi tôi đấu tập với Ellen, kết thúc như thế này thực sự đã là khá may mắn rồi.

Thực ra, có những người sẽ không đi chữa trị để quen với loại đau đớn này, cậu biết không?

Tôi có thể bị thương nặng vào một lúc nào đó trong tương lai, nhưng tôi không muốn kết thúc bằng việc quần quai trên mặt đất khóc lóc vì đau đớn, khiến tôi mất khả năng và không thể làm công việc của mình.

Mọi người dường như nghĩ rằng tôi thực sự là một tên lưu manh khi họ nhìn thấy cơ thể tôi trong tình trạng đó.

"Có vẻ như cậu thực sự đang rất chăm chỉ, Reinhardt. Tốt lắm."

Vỗ, vỗ

Đột nhiên, Bertus đi ngang qua tôi và vỗ vai tôi.

Không, tên khốn này, cậu nghĩ tôi sẽ vui khi nghe những lời như vậy trong lúc cả bọn đang khoả thân à? Mọi người dường như đều kinh ngạc khi nghe những gì Bertus nói với tôi.

Những lời tưởng chừng như không đáng kể đó là những lời đầu tiên Bertus thốt ra hôm nay.

Chẳng phải điều đó còn tệ hơn sao?

Có vẻ như cậu ta nói điều này mà không suy nghĩ nhiều, điều đó càng khiến nó có vẻ bí ẩn hơn.

Sau giờ học thể dục của chúng tôi, đã đến lúc làm lễ bế giảng. Sau khi ông Epinhauser kết thúc, những đứa trẻ khác bắt đầu chuẩn bị ra về.

Có phải vì căng thẳng do phải trải qua ngày hôm nay trong sự im lặng hoàn toàn không? Mọi người lao ra khỏi lớp học như thể họ đang thoát khỏi địa ngục. Trong số đó có Số 9, Erich de Lafaeri, người bị ảnh hưởng nhiều nhất.

Và, như mọi khi, hắn dường như có một sự thôi thúc sâu sắc là phải bắt nạt Scarlett, người đang chuẩn bị rời khỏi lớp học.

Như mọi khi, khi thấy Scarlett đang rời đi, hắn đánh vào sau gáy Scarlett như một phản xạ. Hắn dường như đã quên mất bầu không khí lạnh lẽo trước đó.

"Này. Đôi mắt bị nguyên rủa."

Bốp!

"Á!"

Khi tiếng tát vào sau gáy cô vang lên, Scarlett cúi người xuống với một tiếng hét nhỏ.

"Tao đã bảo mày đừng có nổi bật."

"....."

Hắn sẽ luôn đi ngang qua cô, để lại vài lời khinh miệt như vậy. Mọi chuyện vẫn luôn như thế, và, như mọi khi, mọi người chỉ nhìn đi chỗ khác, giả vờ không thấy.

Có vẻ như lời nói của tôi rằng cứ nhắm mắt lại và cho hắn một cú ra trò là không đủ hiệu quả. Cứ đà này, Scarlett sẽ còn bị bắt nạt trong một thời gian dài nữa. Tuy nhiên, hôm nay đã có chuyện xảy ra.

Không phải với Scarlett, mà là với Erich.

“Cậu kia, đứng lại.”

Một giọng nói lạnh lẽo khiến máu người ta như đông lại, gọi Erich đang định đi ngang qua.

"Hả... Hả?"

Không chỉ Erich dừng bước, mà tất cả các học viên đang chuẩn bị rời đi cũng dừng lại.

Cứ như thể thời gian đã ngừng lại ở hành lang này. Chỉ với vài lời của người này, mọi thứ đều dừng lại.

Người đó chỉ bảo Erich đứng lại, nhưng giọng nói của cô lạnh đến mức mọi người đều đứng hình tại chỗ.

"Tôi đã cố gắng đứng nhìn xem cậu sẽ đi xa đến đâu, nhưng tôi không thể làm thế được nữa."

"Hả, C-cái... Cái gì...?"

Một người với ánh mắt hơi lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Erich và tiến lại gần hơn.

Ludwig mới là người được cho là sẽ cứu Scarlett.

Người duy nhất có thể thay đổi một kịch bản đã được định sẵn như vậy là một người không thuộc câu chuyện chính.

Một trong số đó là tôi.

"Cậu là ai mà dám quấy rối người của tôi?"

Và người còn lại là Charlotte de Gardias.

"C-chuyện đó... Chuyện đó..."

Scarlett xuất thân từ một gia đình khiêm tốn, nên hẳn ta đã gây sự với cô. Ngay cả khi cô thuộc Lớp B, Erich cũng không có ý định gây chiến với Công chúa.

"Là gì? Nói cho tôi nghe."

"T-tôi chỉ là... Cô ta chỉ khiến tôi cảm thấy khó chịu..."

"Theo quan điểm của tôi, cậu còn khiến tôi cảm thấy khó chịu hơn vì đã đánh bạn cùng lớp của tôi, người chỉ đang đứng đó. Và vì lý do gì chứ? Vì mắt và tóc của cô ấy à?"

Erich đang làm những gì hắn thường làm, nhưng hắn đã vô tình chọc giận Charlotte. Bình thường, cô có thể đã bỏ qua chuyện

này vì không muốn gây chú ý, nhưng Charlotte hiện tại không ở trong trạng thái bình thường.

Việc chứng kiến tình huống này trong tình trạng hiện tại của cô có lẽ là giọt nước tràn ly.

"Này, có chuyện gì vậy? Được rồi. Tôi sẽ nói chuyện với cậu ta."

Bertus can thiệp khi bầu không khí ngày càng trở nên căng thẳng. Charlotte liếc nhìn Bertus.

"Anh định nói chuyện với cậu ta à?"

"Tất nhiên, cậu ta đã làm một việc kinh khủng, nên tôi sẽ đảm bảo cậu ta sẽ không tái phạm trong tương lai..."

"Được thôi, cứ làm vậy đi. Quản người của mình cho tốt vào."

Gương mặt của Bertus, người đang cố gắng hòa giải tình hình bằng một nụ cười, đông cứng lại trước những lời lạnh lùng đó. Charlotte nhìn Bertus và mỉm cười, một nụ cười gần như là chế nhạo.

"Đừng để người của mình làm bất cứ điều gì có thể làm hoen ố danh dự của Đế quốc. Cố gắng lên nhé."

Sau khi Charlotte nói xong, cô nở một nụ cười toe toét trên môi.

"À, anh biết tôi đang nói về Lớp A phải không?"

Lớp B là của cô và Lớp A là của cậu ta. Có vẻ như cô đang nói về điều đó, nhưng tôi có thể đọc được ý nghĩa ẩn sau lời nói của cô nàng.

Điều đó lộ rõ sau khi nhìn vào biểu cảm của Bertus, vốn đã cứng lại. Bertus đứng sau những kẻ đang điều hành thị trường chợ đen.

Đó là lý do tại sao cô nói rằng cậu ta nên chăm sóc tốt người của mình.

Đó là một sự sỉ nhục đối với Bertus, bảo cậu ta hãy quản lý quyền lực và mạng lưới thông tin của mình tốt hơn. Charlotte quay lại, nắm lấy tay Scarlett, đỡ cô ấy đứng dậy và cùng cô ấy rời khỏi lớp học.

Bertus sững sờ trong giây lát, như thể cậu chưa bao giờ ngờ sẽ nghe những lời như vậy từ cô ấy. Tất nhiên, cậu cũng không mất quá lâu để lấy lại bình tĩnh.

"Erich."

Tôi không biết nguyên nhân chính xác là gì, nhưng Erich trông cực kỳ xanh xao, có lẽ vì hắn đã khiến Bertus bị bẽ mặt.

"Aa, aa... ..."

"Tôi nghĩ cậu khá xui xẻo. Em gái tôi hôm nay tâm trạng rất tệ."

"Aa, ờ... Aa. Vâng."

Bertus mỉm cười dịu dàng và vỗ nhẹ vào vai hắn. Cậu nhìn về phía bóng lưng đang rời đi của Charlotte và cười tươi hơn nữa.

“Tôi thực sự hy vọng rằng hai người họ sẽ trở thành bạn tốt.”

Tôi nghĩ mình biết gã đó đang nghĩ gì.

Thay vì cảm thấy bị sỉ nhục, cậu giờ lại chú ý đến việc Charlotte đang đối xử với Scarlett như người của mình.

Cậu biết rằng chỉ cần biết ai đó là người quan trọng đối với họ đã là một thông tin lớn.

Vì vậy, có vẻ như Bertus muốn Charlotte và Scarlett trở nên thân thiết hơn. Dù nhìn thế nào thì cậu cũng là một gã đáng sợ.

Và Bertus đó bây giờ đột nhiên quay về phía tôi.

"Nhân tiện, Reinhardt, cậu có muốn quay lại nói chuyện với tôi một lát không?"

Tại sao lại là tôi hả trời?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

Thanks For Reading